



Μια μέρα, ένας άνθρωπος περπατούσε στην ακρογιαλιά. Την προηγούμενη νύχτα είχε προηγηθεί σφοδρή θαλασσοταραχή και η φουσκοθαλασσιά είχε ξεβράσει στην ακτή εκατοντάδες αστερίες. Κάποια στιγμή είδε ένα παιδί να σκύβει στην άμμο, να σηκώνει κάτι και πολύ απαλά να το πετά μέσα στην θάλασσα. Η κίνηση αυτή επαναλήφθηκε πολλές φορές, ώσπου να πλησιάσει κοντά. Τότε διαπίστωσε ότι το παιδί μάζευε τους αστερίες και τους ξαναπετούσε στη θάλασσα. Καθώς το παιδί ήταν αφοσιωμένο στο έργο του και δεν τον είχε αντιληφθεί, ο άνθρωπος στάθηκε και το παρατηρούσε για πολλή ώρα. Ίδρωτας έτρεχε από το μέτωπό του και η έκφραση του προσώπου του ήταν σφιγμένη από την προσπάθεια. Κάποια στιγμή ο άνθρωπος μας αποφάσισε να κάνει αισθητή την παρουσία του και του φώναξε: "Καλημέρα! Τι κάνεις εδώ;" Το παιδί, σταμάτησε για μια στιγμή, κοίταξε τον άνδρα και του απάντησε κοφτά: " Δε βλέπεις; Πετάω αστερίες στην θάλασσα".

- Δεν έχει νόημα αυτό που κάνεις, του αντιγύρισε ο άνθρωπος.- Είναι εκατοντάδες οι αστερίες που πεθαίνουν στην αμμουδιά. Δεν έχει σημασία αυτό που κάνεις!

Το παιδί τον κοίταξε θυμωμένο, του έδειξε τον αστερία που κρατούσε στο χέρι του και του είπε:

- Έχει όμως σημασία για αυτόν εδώ, και λέγοντας αυτά τα λόγια πέταξε τον αστερία απαλά μέσα στην θάλασσα. Ο άνθρωπος μας προσβεβλημένος συνέχισε το δρόμο του, περπατώντας πλάι στους ξεβρασμένους αστερίες. Λίγο παρακάτω όμως, όταν ο θυμός του είχε πια υποχωρήσει κάποιοι τον είδαν να κοιτάει κλεφτά γύρω του μήπως τον βλέπει

Το παιδί και ο Αστερίας

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Σάββατο, 09 Οκτώβριος 2010 07:41

κανείς κι όταν βεβαιώθηκε πως ήταν μόνος του, έσκυψε μάζεψε έναν αστερία και να τον απίθωσε μαλακά στη θάλασσα.